

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce: **S. H.**, zastoupeného opatrovnící L. P., vyšší soudní úřednicí Krajského soudu v Hradci Králové, právně zastoupeného Mgr. Janou Hladíkovou, advokátkou se sídlem Pardubice, tř. 17. listopadu 623, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, vedené u Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích, pod sp. zn. 52 Az 43/2004-57, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 7. 2004 č. j. OAM-5658/VL-07-P05-2003, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích, ze dne 23. 12. 2004 č. j. 52 Az 43/2004 – 25,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Ustanovené zástupkyni žalobce advokátce Mgr. Janě Hladíkové **s e p ř i z n á v á** odměna za zastupování ve výši 2.558,50 Kč. Tato částka jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 1 měsíce od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného ze dne 28. 7. 2004 č. j. OAM-5658/VL-07-P05-2003 nebyl žalobci udělen azyl podle ustanovení § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění platném v době rozhodování ve věci (dále jen „zákon o azylu“), a současně bylo vysloveno, že se na něj nevztahuje překážka vycestování dle ustanovení § 91 téhož zákona. Žalovaný uvedl, že v průběhu správního řízení bylo

objasněno, že důvodem žádosti o udělení azylu žalobce jsou jeho obavy z jednání členů strany Kongres, kteří mu vyhrožovali a také jej fyzicky napadli kvůli jeho členství ve straně Akali Dal, dále mu zabitím písemně vyhrožovala policie. Žádost žalobce posuzoval žalovaný na pozadí informací, které shromáždil v průběhu správního řízení, ohledně politické situace a stavu dodržování lidských práv v Indii. Podle přesvědčení žalovaného je známým jevem v každé zemi (byť v některé více a v jiné méně, nicméně i v zemích nejvyššího standardu ochrany lidských práv a důsledné demokracie), že příslušníci určitého politického přesvědčení se mohou stát u svých spoluobčanů právě pro toto přesvědčení terčem ústrků, slovních a fyzických útoků či jiných diskriminačních postupů. Informace, které má žalovaný k dispozici (v rozhodnutí žalovaného jsou vyjmenovány), v žádném případě nenasvědčují tomu, že státní orgány Indie prováděly, podporovaly, trpěly nebo nebyly schopny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před jednáním, které žalobce uvedl. Jednání soukromých osob, v daném případě členů strany Kongres, byť motivované postoji netolerance nelze považovat za pronásledování ve smyslu zákona o azylu. K písemnému vyhrožování ze strany policie žalovaný konstatuje, že žalobce měl tuto informaci pouze zprostředkovaně od rodičů a žádným dokumentem ji ve správním řízení nedoložil. Podle názoru žalovaného je nepravděpodobné, že by policie poskytla žalobci do rukou písemný důkaz o tom, že mu vyhrožuje smrtí. Žalovaný také konstatuje, že žalobce neřešil své problémy stížností k jakýmkoli státním orgánům Indie.

Krajský soud v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích, rozsudkem ze dne 23. 12. 2004 č. j. 52 Az 43/2004 – 25 zamítl žalobu podanou žalobcem proti shora citovanému rozhodnutí žalovaného. V odůvodnění rozsudku krajský soud shrnul dosavadní skutková a právní zjištění ve věci a mimo jiné uvedl, že žalobcem tvrzené skutečnosti týkající se jeho pronásledování či obav z něj v souvislosti s jeho politickou činností nelze považovat za pronásledování či odůvodněný strach z pronásledování ve smyslu ustanovení § 12 zákona o azylu. Dle krajského soudu žalovaný opřel výrok rozhodnutí v dostatečné míře i o skutečnosti týkající se strany Akali Dal, kdy ze shromážděných podkladů ve věci vyplývá, že tato strana byla do roku 2002 vládní stranou, přičemž k potyčkám a k vyhrožováním mezi přívrženci různých politických stran v Indii dochází, ale ti se mohou obrátit na příslušné policejní orgány. Z uvedených podkladů dle soudu nevyplývalo, že by k pronásledování či k obavám z něj ve smyslu zákona o azylu mohlo na straně žalobce docházet. V případě fyzického napadení a údajného písemného vyhrožování ze strany policie žalobce nevyužil dalšího postupu v zemi původu, spočívajícího v podání stížnosti na postup státních orgánů, protože tohoto postupu nevyužil, nemohl se nápravy domáhat v azylovém řízení. Krajský soud nezjistil, že žalobce byl napadeným rozhodnutím žalovaného zkrácen na svých právech a žalobu jako nedůvodnou zamítl dle ustanovení § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen "s. ř. s.").

Žalobce podal proti rozsudku krajského soudu včas kasační stížnost z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Stěžovatel namítá nezákonnost rozsudku, neboť má za to, že krajský soud nesprávně posoudil právní otázku v předcházejícím řízení, a to důvody udělení azylu ve smyslu ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu. Stěžovatel se domnívá, že v jeho případě jsou splněny podmínky citovaného ustanovení zákona o azylu, již v pohovoru uvedl, že má obavy z jednání členů strany Kongres, kteří mu vyhrožovali zabitím a fyzicky jej napadli v souvislosti s členstvím ve straně Akali Dal, přičemž mu písemně vyhrožovala i policie, která v roce 2002 odvedla i jeho rodinu, že byl několikrát fyzicky napaden neznámými lidmi. V současné době je dle názoru stěžovatele pronásledování členů strany Akali Dal ještě intenzivnější. Stěžovatel trvá na tom, že je ve vlasti skutečně pronásledován, a toto jednání je podporováno úřady, dokonce se úřady

podílí na jednání jako je vyhrožování, přičemž stěžovatel poukazuje na písemné vyhrožování jeho osobě ze strany policie. Ze Zprávy Ministerstva zahraničí Spojených států amerických o dodržování lidských práv v Indii za rok 2003 ze dne 25. 2. 2004 dle stěžovatele vyplývá mimo jiné i skutečnost, že členové bezpečnostních složek se dopustili řady vážných případů porušování lidských práv. Stěžovatel navrhuje napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení, zároveň navrhuje přiznat kasační stížnosti odkladný účinek.

Žalovaný ve svém vyjádření popírá oprávněnost podané kasační stížnosti, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí, tak i rozsudek krajského soudu, byly vydány v souladu s právními předpisy, a odkazuje na správní spis ve věci, zejména na vlastní podání a výpovědi stěžovatele, a na vydané rozhodnutí. Žalovaný navrhuje, aby kasační stížnost byla zamítnuta a nebyl jí přiznán odkladný účinek.

Nejvyšší správní soud přezkoumal v rozsahu a v mezích kasační stížnosti napadený rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích, a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Před samotným posouzením věci považuje Nejvyšší správní soud za vhodné předeslat, že v řízení o kasační stížnosti není jeho úkolem znovu komplexně posuzovat otázku, zda měl či neměl být stěžovateli azyl udělen, nýbrž má posoudit, zda předchozí řízení trpělo vadami spadajícími pod vymezení v § 103 odst. 1 s. ř. s. tvrzenými v kasační stížnosti, popřípadě některými dalšími vadami, k jejichž přezkumu je Nejvyšší správní soud povolán v řízení zahájeném platně podanou kasační stížností

Podle ustanovení § 12 zákona o azylu se azyl udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení azylu zjištěno, že cizinec je buď pronásledován za uplatňování politických práv a svobod a nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště. Za pronásledování ve smyslu § 2 odst. 6 zákona o azylu se považuje ohrožení života nebo svobody, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována či trpěna úřady ve státě, jehož je cizinec státním občanem, nebo pokud tento stát není schopen odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním.

Námítka stěžovatele o nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky krajským soudem v předcházejícím řízení se ukazuje neopodstatněnou. Nesprávné posouzení právní otázky spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je vybrána nesprávná právní norma, popř. je sice vybrána správná právní norma, ale je nesprávně vyložena nebo aplikována. Právní otázkou, kterou se soud v předcházejícím řízení zabýval, je otázka, zda důvody uváděné stěžovatelem, lze podřadit důvodům pro udělení azylu dle ustanovení § 12 písm. a) či b) zákona o azylu. Ze správního spisu ve věci krajský soud jednoznačně seznal, že v rámci správního řízení o udělení azylu nevyšlo najevo, že by se stěžovatel ve státě původu musel důvodně obávat pronásledování za uplatňování politických práv a svobod nebo pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má. Stěžovatel jako důvody pro udělení azylu uváděl potíže, které měl ve vlasti jako člen politické strany Akali Dal se členy jiné politické strany (politické strany Kongres), tyto osoby mu vyhrožovaly zabitím a fyzicky jej napadaly, toliko jednání těchto

osob se stěžovatel obával. Jelikož se stěžovatel ve vlasti nikdy (ani v případě údajných písemných výhrůžek ze strany policie) neobrátil o pomoc na příslušné státní orgány či instituce, neví, jak by konkrétně s jeho stížnostmi na popsané jednání soukromých osob bylo naloženo, a nemůže v kasační stížnosti účinně namítat, že takové jednání je v jeho vlasti podporována úřady nebo že se dokonce úřady na takovém jednání podílí. Pronásledování soukromými osobami nespadá pod ochranu zákona o azylu a stěžovateli se nepodařilo prokázat, že by ve vlasti byl pronásledován za uplatňování politických práv či měl odůvodněný strach z pronásledování pro zastávání určitých politických názorů. Krajský soud tedy právní otázku ohledně možného udělení azylu stěžovateli dle ustanovení § 12 zákona o azylu posoudil správně (příčemž vyslovil souhlas se závěrem žalovaného), proto Nejvyšší správní soud neshledal stěžovatelem namítaný důvod kasační stížnosti dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. oprávněným.

V úvodu kasační stížnosti stěžovatel výslovně uplatnil rovněž důvody dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) a písm. d) s. ř. s., tyto důvody podání kasační stížnosti však dále nikterak blíže nespecifikoval, proto se jimi v tomto rozsahu a za uvedené situace nemohl Nejvyšší správní soud zabývat.

Podle ustanovení § 109 odst. 4 s. ř. s. Nejvyšší správní soud nepřihlíží ke skutečnostem, které stěžovatel uplatnil poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí. Stěžovatel v kasační stížnosti nově tvrdí, že ze Zprávy Ministerstva zahraničí Spojených států amerických o dodržování lidských práv v Indii za rok 2003 ze dne 25. 2. 2004 vyplývá, že členové bezpečnostních složek se dopustili řady vážných případů porušování lidských práv. Protože stěžovatel citovanou skutečnost nenamítal v rámci řízení o žalobě u krajského soudu, a uvedl ji teprve po vydání napadeného rozsudku v kasační stížnosti, nemůže k ní Nejvyšší správní soud přihlížet.

Vzhledem ke shora uvedenému Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl dle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s.

S přihlédnutím k ustanovení § 78b odst. 1 zákona o azylu, podle něhož se cizinci, který předloží doklad o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku, udělí na žádost vízum za účelem strpění pobytu, nerozhodoval Nejvyšší správní soud samostatně o žádosti o přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti.

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný správní orgán měl ve věci úspěch, nevznikly mu však náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Soud mu proto právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

Krajský soud v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích, stěžovateli k jeho žádosti ustanovil zástupcem advokáta pro řízení o kasační stížnosti, náklady řízení v tomto případě hradí stát. Náklady spočívají v odměně za dva úkony právní služby v částce 2.000 Kč (§ 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., v platném znění) a v náhradě hotových výdajů v částce 150 Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky), celkem 2.150 Kč. Protože ustanovená advokátka Mgr. Jana Hladíková je plátcem daně z přidané hodnoty (dále jen „daň“), zvyšuje se tento nárok vůči státu o částku odpovídající dani, kterou je tato osoba povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona

č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 35 odst. 7 s. ř. s.). Částka daně, vypočtená dle § 37 písm. a) a § 47 odst. 3 zákona č. 235/2004 Sb., činí 408,50 Kč. Ustanovené zástupkyni se tedy přiznávají náhrady nákladů v celkové výši 2.558,50 Kč, tato částka jí bude zaplacená z účtu Nejvyššího správního soudu do 1 měsíce od právní moci rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. června 2006

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu